



ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδὸς Μαυρομηχάλη ἀριθ. 16.α'. Ἐναντι Χημείου

Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ φρ. 12. — Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ φρ. 15.

ἜΤΟΣ Δ. ΠΕΡ. Β

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ, 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1899

ἈΡΙΘ. 14

Ἡ ΑΝΕΥ ΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΝΕΟΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φίλος τις καὶ συνάδελφος ἐξ Ἀμερικῆς, ὁ Tello d' Arery, μᾶς ἀπέστειλεν ἐσχάτως τὸ «*Courrier des États Unis*», περιώνυμον ἡμερήσιον φύλλον τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐν ᾧ προκειμένου περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ τηλεγράφου ἀνευ σύρματος, δημοσιεύεται περιέργον βυζαντινὸν ἀνέκδοτον, δι' οὗ ὁ διατριβογράφος θέλει νὰ ἰσχυρισθῇ διὰ τούτου, ὅτι ἡ ἀνευ σύρματος τηλεγραφία ἦτο κάπως γνωστὴ ἢ μᾶλλον τελειότερα καὶ κατ' ἰδιάζοντα τρόπον τὸ πάλαι καὶ ὅτι ἡ τηλεγραφία αὕτη δεόν νὰ κληθῇ τηλεφώνον ἢ μᾶλλον τηλεφώνον.

Ὁ ἐργάτης τοῦ ἐν λόγῳ ἀρθροῦ ἐπικαλεῖται «*Τὴν Συλλογὴν τῶν ἐργῶν τοῦ Βασιλεῖαδου Μνασίου*» ποιητοῦ, γραμματολόγου καὶ μυθιστοριογράφου, ἀκμάσαντος 30 ἔτη περίπου μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, μετὰ ἄλλων ἀσημάντων δημοσιευμάτων, λέγει ὅτι περιέχει καὶ μακρὸν τι ἱστορικὸν ἐρωτικὸν διήγημα ἐν ᾧ ὑπάρχει κεφάλαιον ἀξιοπεριέργον, σχετικὸν πρὸς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζήτημα.

Ὁ Ἀμερικανὸς συνάδελφος ἰσχυρίζεται ὅτι ἀνέγνωσε τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἐν τῇ πρωτοτύπῳ καὶ ἐν μεταφράσει, ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀπολύτου πιστότητος αὐτοῦ. Ἡ μετάφρασις δ' ἐγένετο ἐκ τοῦ ἐν Βενετία τῷ 1509 ὑπὸ τοῦ *Albe Manuce* δημοσιευθέντος εἰς δίπτυχον πρωτοτύπου καὶ ἐτυπώθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἀμερικανικῷ τούτῳ φύλλῳ. Ἡ περικοπὴ τοῦ Κεφαλαίου ἔχει ὡς ἑξῆς.

«*Ἡ μετὰ λευκῶν ὡς γάλα ὀφθαλμῶν τυφλὴ νεανίς δὲν ἦτο πριγκήπισσα, ὡς τὸ πρῶτον ἐνόμισεν, ὁ λῖαν ἐν*

θουσιασμένος Πολυδάμας, ἀλλ' ἦτο τι περισσότερον τῆς μᾶλλον δισοήμου πριγκήπισσης καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀποδεχθῆ οὗτος τοῦτο, ὅποταν αὕτη τῷ διηγῆθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς. Ἦτο ὄντως κόρη μονογενῆς τινός, ὅστις ἐπὶ πολὺ ἐκράτησεν εἰς τὰς σοφὰς χεῖρας τοῦ αὐτῶν τὰς τύχας τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ὅστις θά εἶχε μεταβάλλει τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου ἀνευ τῆς ἀνοήτου εἰμαρμένης τοῦ τελευταίου ἡμῶν Ἀυτοκράτορος. Ὁ Πολυδάμας ἐπιμελῶς ἐπὶ τῶν πινακιδίων τοῦ ἐσημείωσε τὸ θαυμαστὸν διήγημα τῆς τυφλῆς νεανίδος, ἣτις ἀμέσως ἀπέθανεν, ἀφοῦ τῷ διηγῆθῃ τοῦτο ὡσεὶ ν' ἀνέμενε τὴν περίστασιν ταύτην διὰ τὴν ἀποθάνῃ, περίστασιν, καθ' ἣν ἡ μνήμη τοῦ πατρὸς τῆς ἐξηφανίζετο κατὰ τῆς ἀχαρίστου λήθης τῶν ἀνθρώπων.

Πῶς τὰ πινακίδια ταῦτα τοῦ Πολυδάμα περιῆλθον μέχρι τῆς μονῆς τῶν λευκῶν μοναχῶν τῆς Μελαίνης Νήσου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἴπῃ τις καὶ ὀφείλουσι μόνον νὰ γνωρίζωσι τοῦτο ἐκεῖνοι, οἵτινες δεόν νὰ τὸ γνωρίζωσι. Ἀλλ' ὅτι ἦλθεν ὁ χρόνος, καθ' ὃν δεόν ν' ἀποκαλυφθῇ τί περιείχον τὰ πινακίδια τοῦ Πολυδάμα δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀφ' ὅτου οἱ λευκοὶ μοναχοὶ τῆς Μελαίνης Νήσου ἐγένοντο οἱ Μέλανες Μοναχοὶ τῆς Λευκῆς Νήσου, ὥστε τὸ πρᾶγμα θὰ λεχθῆ ὡς πρέπει νὰ λεχθῆ.

Τὴν τρίτην ἡμέραν πρὸ τῆς κοιήμου ἐφόδου, τῆς γενομένης εἰς τὴν ἀθάνατον πόλιν ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ, ἀνθρώπος τις παρουσιάσθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ αὐτοκράτορος ἰσχυριζόμενος ὅτι ἦτο κάτοχος μυστικοῦ, δυναμένου νὰ σώσῃ τὴν αὐτοκρατορίαν. Ἠρνεῖτο δὲ νὰ ἀνακοίνωσῃ τὸ μυστικὸν τοῦτο εἰς οὐδένα τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες τὸν διηρώτουν, ἀπαιτῶν ἵνα ὀδηγηθῆ ἐνώπιον τοῦ Ἀυτοκράτορος προσωπικῶς. Τούτου δὲ γενομένου ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς :

—Κωνσταντῖνε Παλαιολόγε, δύναμαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ σὲ κάμω νὰ ἴδῃς καὶ νὰ ἀκούσῃς τί κάμνει καὶ τί λέγει ὁ ἐχθρὸς σου.

—Πῶς δύνασαι τοῦτο; ἀντεῖπεν ὁ αὐτοκράτωρ. Κατὰ τὰς ἀσφαλεῖς πληροφορίες τὰς ὁποίας μοὶ δίδουν οἱ κἀτάσκοποί μου, γνωρίζω ὅτι ὁ Μωάμεθ κατὰ τὴν στιγμὴν

ταύτην εύρισκεται εις απόστασιν 300 σταδίων εκείθεν του Βοσπόρου.

—Είς 300 σταδία και έτι πλέον αν εύρίσκται, επανέλαβεν ο Ξένος, δύναμαι και πάλιν να σε κάμω να ίδης και να ακούσης τι κάμνει και τι λέγει, να τον ίδης με τους όφθαλμούς σου και να τον ακούσης με τα ώτα σου.

Ο Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος ενόμισην, ότι εχεν ενόπιόν του τρελλόν τινα, αλλά τουτο δεν διήρκεσε πολύ διότι ο Ξένος είχε φυσιογνωμίαν εξαστράπτουσαν εκ της λογικής και ωμίλει μετά πολλής φρονήσεως.

—Βασισθητι, ελεγεν, εις την ακατομήχτην δύναμιν, ην θα σοι δώσω οπερ σοι προσφέρω Γνωρίζων άπασας τας αποφάσεις και άπασας τας πράξεις του έχθρου σου ως να παρίστασι εις τα συμβάντα του, δεν γίνεσαι ούτως κύριος αυτού; Μάθε εκτός τούτου, ότι δεν άνέτρεξα εις ουδέν μαγικόν τέχνησμα, αλλά μοναδικώς δια της γνώσεως των φυσικών πραγμάτων εγεινα κάτοχος του μυστικού μου. Θα σοι άνακοινώσω δε τον τρόπον εάν θέλῃς.

—Ας βεβαιώθω μόνον περι του άποτελέσματος, απεκρίθη ο Αυτοκράτωρ και τουτο μοι άρκει. Κάμε με να ιδώ και να ακούσω, όπως λέγεις.

—Το άνάκτορόν σου, επανέλαβεν ο Ξένος δεν είναι κατεσκευασμένον ποσώς προς τουτο. Έλθε εις την οικίαν μου όπου υπάρχει, τι άναγκαίο δια το θαύμα τουτο.

Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος ητο μὲν εύθηος, αλλά γενναίος και ήκολούθησε τον Ξένον, όστις εν τούτοις τῷ εφάνη άξιος έμπιστούσης. Τον ήκολούθησε δε μόνος ως άηγίτη εκείνος. Ούτω μετέβησαν εις την οικίαν του Ξένου, ητις άπήρτιζεν μιαν υψηλήν αυλήν και όπου εγένοντο δεκτοί υπό νέας τινας τυφλής με όφθαλμούς ως το γάλα λευκοὺς και προς την όποιαν ο Ξένος ειπεν:

—Ο ιστός των μελανῶν άστραπῶν ήρθώθη; —Ναι, απεκρίθη αυτη και ο θάλαμος του, ο ότους είναι κλειστός.

Ο Ξένος ήρώτησε τότε τον Κωνσταντίνον, εάν φοβήται να εισέλθῃ εις τον θάλαμον αυτόν, και του αυτοκράτορος νεύσαντός άρνητικῶς, εισήλθον εκει.

—Εν τῷ θαλάμῳ τουτώ επικράτει απόλυτον σκότος και σιωπή θανάτου.

Αιφνης εν τῷ σκότει τουτώ σινδόνη φωτός διεχύθη ως καταρράκτης και εν τῇ σιωπῇ ταύτῃ θέρυθος και κρό-

τοι εξερράγησαν. Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος είχε πρό αυτου το στρατόπεδον του Μωάμεθ, μεθ' όλης της κινήσεώς του. Επήδησεν όπισθεν αυτου με την χειρα σφικτικῶς εις την λαβήν του Ξίφους του, έτοιμος να υπερασπίσῃ την ζωήν του, ην ενόμισην απειλουμένην.

—Ήούχασον, τῷ λέγει ο Ξένος, το στρατόπεδον αυτό εύρίσκεται εις 300 σταδίων απόστασιν εκείθεν του Βοσπόρου.

—Εἶσαι λοιπόν ο Διάβολος! άνεκραξεν ο αυτοκράτωρ εκπληκτος.

—Όχι, απήντησεν ο Ξένος, εἰμαι απεναντίας χριστιανός και δια της χάριτος του Θεου γνωρίζω την τέχνην να κάμω το θαύμα τουτο.

Τότε ο Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος ειπε καθ' εαυτον:

—Εάν ο άνθρωπος ούτος θέλῃ να είναι αυτοκράτωρ εις την θείον μου, δύναται λοιπόν να γίνῃ;

Και σύρις το Ξίφος του εκτύπησεν αυτόν θανασίμως, την ουτήν δε νύκτα ή κατοικία του Ξένου τουτου επυρπολήθη και κατεδαφίσθη άρδην εκ θεμελιῶν. Η δε τυφλή νεάνις μετά των λευκῶν ως γάλα όφθαλμῶν της εφυγεν εκ της σικίας όπως σωθή και δεν ήδυνήθησεν να την επανεύρου. Δέκα τρεῖς ήμέρας μετά ταυτα εγένετο η εφοδος κατὰ της Κωνσταντινουπόλεως, περιελθούσης εις την έξουσίαν των Οθωμανῶν, χάρις εις την ήλιθιότητα του Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου.

Ο εργάτης του άρθρου τουτου εφιστῆ την προσοχήν επι των δύο περιέργων και σαφῶν φράσεων, δηλαδή του ίστού των μελανῶν άστραπῶν και του σκευινού δωματίου, επιλέγων ότι, πρέπει τις ν' άναγνώσῃ δια να εννοήσῃ, μολονότι θεωρεῖ κατὰ γενικόν λόγον μωρόν τον Βασιλειάδην Μνάσιοι, ως άνίκανον άρμοδιως να σκεφθῇ. Φρονει άδιδακτικῶς εν τούτοις, ότι πρόκειται σχετικόν τι περι τηλεφώνου, τηλεφώτου και της άνευ σύρματος τηλεγραφίας.

Ήδη ο έπιστέλλων ήμιν το άρθρον τουτο, συνάδελφος, Tello d' Arrey εἰς Αμερικῆς, ερωτῆ την γνώμην ήμῶν περι του ζητήματος τουτου και τί φρονούμεν; ήτοι αν το εν λόγω έργον του Βασιλειάδου Μνάσιοιου πραγματι-

ται άπαραιτήτως θα φέρωσι μακράς πάντοτε περικνημίδας και κοντά φορέματα. Εἶδος φουστανέλλας. Εἰς τινες περιπτώσεις το ποδήλατον άντικαθιστῆ βαθυρόν τον ρόλον του ίππου. Εάν παρατηρήσωμεν εις τας στρατιωτικῆς ασκήσεις βλέπομεν τους ίππους των άγγελιαφόρων και των κυνηγῶν άντικαθισταμένους εις όλα τα εθνη υπό ποδηλάτων. Τα ποδήλατα δε ταυτα ενέχουσι και το προτέρημα να περιμαζώνωνται ούτως ώστε ο στρατιώτης να δύναται να φέρῃ την συσκευήν ταύτην, δηλαδή τον ίππον του, επ' ώμου, όσκις ο ίππος του ούτος δεν δύναται να μεταφέρῃ αυτόν, ήτοι εις τα όρη και εις τας απότομους και κρημνώδεις οβάσεις.

Σχῆδόν παρ' άπασαις ταῖς Ευρωπαϊκαῖς στρατιαῖς εισήχθησαν τα μάχιμα λεγόμενα ποδήλατα, ιδίᾳ εν τῷ ίπικῷ όπου θεωρεῖται άπαραίτητον. πρώτης της Γαλλίας εισαγαγούσης το σύστημα τουτο. Οι Γερμανοὶ βραδυτέρον, οι Βέλγοι, Ιταλοὶ, Ρώσοι και Αυστριακοὶ διοργάνωσαν ελαφρά σχετικά σώματα νεωτέρου συστήματος, χωρίς βεβαίως να καταργήσωσιν έτι το υπάρχον ίπικόν των, άλλ' άπλῶς όπως υποβόηθῃσι τουτο.

Όταν εν πολέμῳ ήδη παρ' άπασι τοῖς ευρωπαϊκοῖς στρατοῖς ο χαλύβδινος τροχοφόρος ίππος αντικατέστησε τον ενσάοκον, όμοίως δε εις τας παχυδρομικῆς μεταθίσεις, άναγνωρίσεις, άψιμαχίας και εν ανάγκῃ εις τας περιπλοκάς.

Αλλά και εις το ναυτικόν το ποδήλατον προώριεται να

κῶς ύπάρχη, διότι ως γνωστόν, οι Αμερικανοὶ φαντάζονται και γράφουσιν, τι θέλουν και δεύτερον ποία η γνώμη ήμῶν επι του εν λόγω ζητήματος της άνευ σύρματος τηλεγραφίας.

Περιοριζόμενοι το γε νῦν έχον εις την άναγραφὴν του ζητήματος, επιφυλοσοόμεθα εις προσεχές φύλλον να δημοσιεύσωμεν την σχετικὴν άπάντησιν. Φ, Η,

ΕΟΡΤΑΙ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

Επι τῇ αποπλειύσει των τριῶν ήμῶν θωρηκῶν, απερχομένων εις Μασσαλίαν. Ίνα μετάσχωσι των εορτῶν, όστινες ενδιαφέρουσιν ήμᾶς τους Έλληνας κατ' έξοχήν από ιστορικῆς και πολιτικῆς άπόψεως, θεωρούμεν επικαιρον να δημοσιεύσωμεν τα έπόμενα.

Οι αρχαιοὶ πρόγονοι ήμῶν, προορισθέντες υπό της παντοδυνάμου Προνοίας να δημιουργήσωσι θαναμίσιον πολιτισμόν και να χρησιμεύσωσιν ως όργανα του εκπολιτισμού των διαφόρων λαῶν, επετέλεσαν εξαισιως την ιστορικὴν και παγκόσμιον αυτών αποστολήν. Επλήρωσαν πάσας τας ακτάς του Ευξείνου και της Μεσογείου ελληνικῶν πόλεων δια του άποικιστικού αυτών πνεύματος και εδημιούργησαν τοιούτω τρόπῳ πανταχού έστίας φωτοδόλους του Ελληνικού πολιτισμού. Πάσαι σχεδόν αι πόλεις των Ελληνικῶν χωρῶν και της ελάσσονος Ασίας εξεπεμψαν αποικίας εις τας παραλίους χώρας, τας οίκουμένας υπό βαρβάρων λαῶν, άνέπτυξαν δε εν αυταῖς τον Ελληνισμόν και το έμπόριον. Μεταξύ τουτων εξεπεμψον αποικίαν και η εν τῇ Ελάσσονι Ασία πόλις Φόκαια, ήτις ίδρυσε πρό ούο χιλιάδων και πεντακοσίων ετών εν κόλπῳ λαμπρῷ της παραλίου Γαλατίας, την μεγάλην και λαμπράν Μασσαλίαν. Η πόλις αυτη ταχέως περιελάθουσα εις ακμὴν και κτησαμένη δύναμιν, επλήρωσεν ελληνικῶν πολισμάτων πάσαν την νῦν μεσημβρινήν Γαλλίαν, την άλλως καλουμένην Προβηγκίαν, και διέδωκε παρὰ τοῖς Γαλάταις την Ελληνικὴν γλῶσσαν, τα Ελληνικά γράμματα, τον Ελληνικόν πολιτισμόν.

Ο περιώνυμος Μασσαλιώτης Πυθέας επλευσε

δια του Ατλαντικού προς την βορειάν θάλασσαν και ανακαλύψας χώρας άγνωστους, άνεδεχθη ούτως εις των μεγίστων θαλασσοπόρων.

Δεκατέσσαρες πόλεις Έλληνικαῖ, προελθοῦσαι εκ Μασσαλίας δια των αποικισμῶν, περιεκόσμησαν και εξεπολίτισαν τα παραλία της Γαλατίας, οι δε Έλληνικοὶ αποικισμοὶ των Μασσαλιωτῶν επεκταθέντες καθ' άπασαν την νῦν Προβηγκίαν, εξίκοντο πολὺ έσωτέρω του Λουγδούνου, της νῦν μεγάλης πόλεως Λυῶνος. Έτι δε και σήμερα πολλαὶ των παραλίῶν πόλεων φέρουσι διεστραμμένα Έλληνικά όνόματα. Η Μασσαλία καλεῖται «Μαρσέγ», το Αντιόιον «Αντίμπ», το Τελώνιον «Τουλῶν», το Μόνουικον, «Μονακόν», η Νικατα «Νίς».

Την ακμὴν αυτης η Μασσαλία διετήρησεν επι πολὺ και κατὰ τους χρόνους της Ρωμαϊκῆς κατακτησεως, πρωτεύουσα εις το έμπόριον, διαδίδουσα δε την Ελληνικὴν γλῶσσαν και τον Ελληνικόν πολιτισμόν εν Γαλατίᾳ. Κατὰ τον δεύτερον μετα Χριστόν αἰῶνα ο αρχιεπίσκοπος του Λουγδούνου, η της Λυῶνος, Ειρηναῖος, εις των μεγίστων πατέρων και διδασκάλων του Ελληνικού Χριστιανισμού, εδίδασκεν από του άμβωνος τα πλήθη πιστῶν ελληνιστί, εν δε τῇ γλώσσῃ των Προβηγκιανῶν, ήτις διαφέρει πολὺ της γαλλικῆς και έχει φιλολογίαν ιδίαν, λαλεῖται δε υπό πέντε έως έπτα εκατομμυρίων ανθρώπων, άθθονούσιν αι ελληνικαὶ λέξεις.

Πανταχού σχεδόν της μεσημβρινῆς Γαλλίας φαίνονται ίχνη, εν πλήθει, του ακμάσαντος εκει ελληνικού πολιτισμού και αυτοὶ οὖ Μασσαλιῶται της σήμερα, συνειδήσιν έχοντες η μνήμην των ελληνικῶν παραδόσεων, περιεκόσμησαν το μεγαλοπρεπές αυτών Χρηματιστήριον με τα όνόματα και τα αγάλματα του Πυθέα και των άλλων περιώνυμων Έλλήνων Μασσαλιωτῶν, άνόστησαν δε εν δημοσία πλατεία το αγαλμα του μεγάλου ποιητου της Ιλιάδος, χαράξαντες υπ' αυτό γαλλιστί την επιγραφὴν: «Οι άπόγονοι των Φοκαίων εις τον Όμηρον».

Τα άνωτέρω ειρημένα αποκαλύπτουσιν ήμιν το ιστορικόν και πολιτικόν ενδιαφέρον των εν Μασσα-

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου)

Το ποδήλατον χρησιμεύει ήδη παντού και ελπίζεται ότι εις το μέλλον αι εκδουλεύσεις του εσοντα μεγίστης σπουδαιότητος. Καί οντως ούδέποτε το ποδήλατον διέτρεξε τοσούτον πυρετωδῶς τας όδους των πόλεων, όσον κατὰ την σύγχρονον ήμῶν εποχήν. Με όλίγα χρήματα και όλίγα μαθήματα γίνεται τις ήδη άριστος ποδηλάτης, δηλαδή ίππιεύς πρώτης τάξεως του νεωτέρου μεταδατικού συστήματος. Ούτω χωρίς να προσδοκώμεν, το ποδήλατον εγένετο ούχι μόνον κοινωνικόν ευεργέτημα, αλλά και ο ίππος του πτωχού, ο ίππος παντός ανθρώπου, το εύκολότερον και οικονομικώτερον μέσον της σωματικῆς μας μεταφοράς. Αλλά με το νέον τουτο σύστημα αλλάζει και το ένδωμα, δότι συν τῷ χρόνῳ παρατηρούμεν ότι θ' αναγκασθώμεν να φέρωμεν βραχὺ ένδωμα και μακράς περικνημίδας, μετά μικροῦ και στενοῦ παντάλονου. Πήλους δε μετά μικροῦ η πενταλῶς πλατυγούρου. Αἱ δε γυναῖκες, Αἱ, αυτας ως τας άρσένους συν τῷ συρμῷ ελάσονται ν' αλλάξουν και ένδωμάσιν. Το βέβαιον όμως είναι, ότι αυ-

παράσχη μεγάλας εκδουλεύσεις. Πάντες σχεδόν οι αξιωματικοὶ των ευρωπαϊκῶν πολεμικῶν πλοίων εἰσιν εφοδιασμένοι δια ποδηλάτων, ούτως ώστε μόλις εξέρχονται εις την ξηράν, αντί ως άλλοτε να τρέχωσιν εις αναζήτησιν των πρώτων κατεσκευαστῶν, ισχυῶν ίππων, μόλις ήδη πατήσωσι τον πόδα των εις την ξηράν, άνέρχονται επι των ποδηλάτων των και διοτρέχουσιν άνευ χρονοτριβῆς πλέον τας βουλομένας αποστάσεις και δη άνευ ούδεμιᾶς προσθέτου δαπάνης. Ήδη δε αι ακταὶ της Μεσογείου και του Ινδικου Ωκεανου δὲν έχουσι πλέον εις διάθεσιν αυτών ίππους η ήμιόνους.

Αλλ' εἴθωμεν και εις τον πρακτικώτερον βίον. Οι Ιατροὶ των κωμοπόλεων και χωριῶν, οι κλητῆρες, οι ταχυδρο. και τηλεγρ. διανομῆς, οι υπάλληλοι και οι έμποροι διατρέχουσι πάντας τας αποστάσεις δια του ποδηλάτου και εκτελοῦσιν ήδη ευχερέστερον και οικονομικώτερον η δια του ίππου τα κοινωνικά αυτών καθήκοντα.

Αλλ' η άναμφισβήτητος εκδουλεύσεις του ποδηλάτου μολονότι προώριεται ν' άφήσῃ ζωηρά τα ίνη του επι της ιστορίας του δεκάτου ενάτου αἰῶνος, δεν προώριεται όμως να επιφέρῃ και τα δριστηκά άποτελέσματα, ετινα η αυτοκινήτος δύναμις μέλλει όσον ούτω να επιτελέσῃ. Το ποδήλατον δύναται να θεωρηθῇ ως προμηθεὺς και πρόδρομος της αυτοκινήτου αμάξης. Διότι, ως φαίνεται, αυτη μέλλει να λάβῃ το μεγαλειτερον μέρος, ίσως δε και την ευθύνην της άνατρο-

πῆς, ης παρακατιόντες μέλλομεν να εκτυλλῶμεν τας φάσεις.

Το ποδήλατον θα διαμείνῃ εν τῇ ιστορίᾳ ως πρόδρομος του μέσου της αντικαταστάσεως του ίππου, διότι τουτο άκρεβῶς απεκάλυφεν εις τον άνθρωπον το μυστήριον της διανύσεως 600 χιλιομέτρων καθ' ήμέραν δια μόνης της ιδίας έαυτου δυνάμεως. Καί τετέλεστα, το εν θα φωνεύσῃ το έτερον.

Οι κτύποι αυτου προς τον ίππον εἰσι κτύποι άψιμαχικοί, κτύποι της εμπροσθοφυλακῆς, ης έπονται οι κτύποι του κυρίου σώματος, των αυτοκινήτων άμαζῶν και εἴτα των στερεῶν μηχανικῶν φορέων. Μεθ' ο ο ίππος θα επανέλθῃ εις την προτέρην αυτου φυσικὴν κατάστασιν, εις τους άγρούς. Καί ίσπεδῇ τα πάντα ενταῦθα δέον να χρησιμοποῦνται υπό του ανθρώπου, του βασιλέως τουτου της πλάσιως, κατ' ακολουθίαν το υπερήφανον και γενναῖον εὐγενές ζῶον θα κύπη τότε τον αυχένα φεῦ! μόνον υπό την μαστίγα του άπαιδέου αγρότου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Το αυτοκίνητον. — Αρχαία άπόπειραι. — Θρίαμβος των σιδηροδρόμων. — Ζητήμα κωμητηριου δυνάμεως. — Ατμός πετρελαίου. — Γιγάντιος βήμα. — Εἰκὼν Παρισίων τῷ 1900.

Ό,τι το ελαφρόν και εύκίνητον ποδήλατον δεν ήδυνήθη να επιτελέσῃ, θα το πράξῃ άνατιρρητικῶς το ισχυρόν και

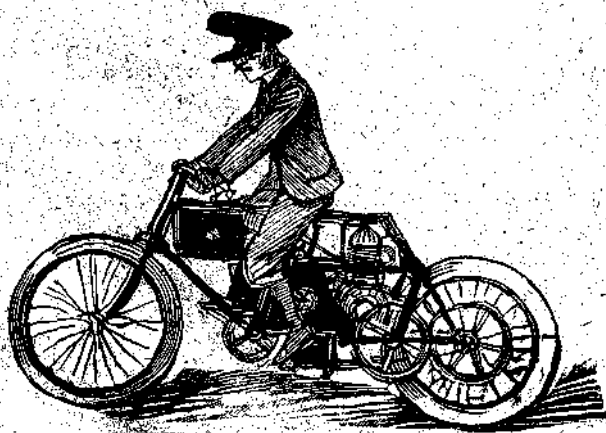
για τελεσθησομένων προσεχώς αναμνηστικῶν ἐορτῶν ἐξ ἀπόψεως ὄλως Ἑλληνικῆς. Ἡ παρουσία τῶν Ἑλληνικῶν θωρηκτῶν, ἡ προσέλευσις ἀντιπροσωπευῶν, ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰς ἱστορικὰς παρελάσεις καὶ ἐορτὰς πολυαριθμῶν Ἑλλήνων, ἐξεγείρουσαι λαμβανούσας ἢ ἐπιλελυμένους ἱστορικὰς ἀναμνήσεις καὶ παραδόσεις, θὰ ὑποβάλλωσιν ἰσχυρῶς παρὰ τοῖς Μασσαλιώταις καὶ τοῖς Προβηγκιανοῖς ἐν γένει τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ τὰ φιλελληνικὰ φρονήματα. Συμφέρει, τοῦτων ἕνεκα, νὰ ἀντιπροσωπευθῆ πλουσιῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος κατὰ τὰς ἐν Μασσαλία ἐορτὰς. Ἡ παρουσία τῆς δημογεροντίας τῶν Φωκαέων, τῶν οἰκιστῶν τῆς Μασσαλίας, ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν πολιτικῶν καὶ ἱστορικῶν παραδόσεων τῆς ἡμετέρας φυλῆς, ἡ προσέλευσις πλῆθους Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ὁ κατάπλους, τέλος πάντων, τῶν Ἑλληνικῶν θωρηκτῶν, πάντα ταῦτα κοσμοῦντα λαμπρῶς τὰς ἐορτὰς ἐξ ἀπόψεως ἱστορικῆς, θέλουσιν ἐξεγείρει παρὰ τοῖς Μασσαλιώταις καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν μέγαν ὑπερὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐνθουσιασμόν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου φύλλον)

Τὴν ἑπαύριον μετέβημεν εἰς Φανάριον. Τὸ Φανάριον κεῖται εἰς τὴν ἀντίπερον τοῦ Γαλατᾶ πλευρᾶν, πρὸς τὸ βορειοδυτικῶς τοῦ Σταμποῦλ μέρος καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἱστορικώτερον καὶ ἀρχαιότερον τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέρος. Οἰκῆματα καὶ εἰσέπια ἀναυξῆ ἀκονίστως ὄλως ἐτέθησαν ἐκεῖ ἐτέθησαν ἀνεκᾶθεν καὶ εὐρίσκονται ἐτι, ὡς ὑπὸ τῆς ἱστορίας διετέθησαν, καὶ μόνον ὑπὸ τοῦ χρόνου προωρισμένα, ὡς φαίνεται, νὰ σκορπισθῶσι, διότι εἰς οὐδὲν καὶ εἰς οὐδένα θὰ χρησιμεύσωσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι. Μετέβημεν ἐκεῖ διὰ μικροῦ ἀτμοπλοίου, σκάφους προωρισμένου ἐκάστοτε νὰ μεταφέρῃ ἀπὸ τὰς διαφόρους τοῦ Κερατῆσιου Κόλπου ἀποβάθρας ἐπιβάτας καὶ ἐπισκέψθημεν

βαρὺ αὐτόμακτον μηχανήμα καὶ εἰς χρόνον ὀλιγώτερον ἢ ὅσον ἀπαιτεῖται, ἡμ. πρακτικῶς τις ἰδέα λάβῃ τὴν ἰστορικὴν καὶ ἐμπορικὴν αὐτῆς χροιάν. Θὰ θρηκμεύσῃ δὲ εἰς διάστημα οὐχὶ περισσώτερον τῶν τριῶν ἡμ. ἐνῶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ αἵματός ἀπῆλθον τριάκοντα ἔτη.



Ποδηλάτων διὰ πετρελαίου.

Διατὶ δὲ τοῦτο ;
Διότι τὸ πρᾶγμα ἦλθεν ἀκριβῶς εἰς τὴν ὥραν του.
(Ἔσται συνέχεια)

τὰ ἀξιολογώτερα μέρη καὶ τὰς πολυδαδάλους ἀτραπούς καὶ συνοικίας τῆς μεγάλης τοῦ Φαναρίου συνοικίας. Καταλαμβάνεσθε ὅμως συντόμως ὑπὸ στενοχωρίας καὶ ἀσφυξίας καὶ συντόμως ἐγκαταλείπετε τὰ μέρη ταῦτα ὅπως ἐπανέλθητε εἰς τὰ ἴδια. Ἐνταῦθα εὐρίσκονται καὶ τὰ Πατριαρχεῖα, Ἐκπαιδευτήρια καὶ τοῦ Γένους αἱ σχολαί, αἰτίως προώρονται νὰ διατηρήσωσι τοῦ γένους τὰ δικαιώματα.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπάρχουσι πολλὰ νὰ ἰδῆτε καὶ οὐδὲν νὰ φρονήσητε. Καὶ ὑπάρχουσι μὲν πολλὰ νὰ ἰδῆτε ὡς ἐκ τῆς ἀρχαίας καταγωγῆς καὶ ἱστορίας τοῦ τόπου καὶ οὐδὲν νὰ φρονήσητε ὡς ἐκ τῆς ἀθλίας καταστάσεως, ἐν ἣ εὐρίσκονται. Καὶ ἀφοῦ μετὰ κατανύξεως ἐπισκεφθῆτε πα ὅσα θυνηθῆτε, διότι οὐδέποτε θὰ κατορθώθητε νὰ τὰ ἰδῆτε ὅλα, θ' ἀποσυρθῆτε ἐκεῖθεν μετὰ πολλῆς λύπης καὶ συλλογισμοῦ, διότι ἡ ἱστορία πάντοτε ἀναμνήσεις καὶ λύπας φέρει.

Εἶδομεν πάλιν λοιπὸν εὐχαριστημένοι τὴν βασιλίδαν ταύτην τῶν πόλεων καὶ ἀπῆλθμεν δυσηρεστημένοι εἰς Βουλγαρίαν.

Ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Μαύρην θάλασσαν ! Ἄλλοτε ἰθὺς εἶθε ἐπικινῶντο ταξείδιον οὗτο, πολυμῆρὰ ναυσιπλοία καὶ ἤδη βλέπετε τὰ μικρότερα σκάφη, ἀτμήρη καὶ μὴ, διασχίζοντα τὸν εἰρηκώτατον καὶ καλλιθέατον Βόσπορον καὶ τὴν ἀγανὴν ὕδατιν ἐπιφάνειαν τοῦ Εὐξείνου, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐκολίας καὶ τῆς ἀπαθεστέρας τάλμης. Πρῶτοι, ὡς γνωστόν, Ἕλληνες διέσχισαν τὸν Εὐξείνον Πόντον, Ἕλληνες ἀπέκισαν τὰ παράλια αὐτοῦ καὶ μόνον ἤδη οἱ Ἕλληνες διατρέχουσιν αὐτὸν διὰ τῶν μικρῶν αὐτῶν ἰστίων ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἀπεράντου αὐτοῦ ἐκτασεως, μετὰ φέρουσιν τὰ προϊόντα τῶν ποικίλων ἐθνῶν. Οἱ εὐρωπαϊκοὶ μεταβαίνουσιν ἐκεῖ διὰ τῶν πελωρίων αὐτῶν σκαφῶν καὶ τὰ πλεῖστα ναυάγια ἐν τῷ Εὐξείνῳ εἶναι ἰδικὰ των, ὡς νὰ μὴ ἐγνώριζε καὶ μὴ συνεπάθει αὐτοῦ ἡ θάλασσα ἐκεῖνη.

Ἡμεῖς καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐταξείδευσάμεν διὰ μικροῦ Ἑλληνικοῦ πλοίου, τῆς μικρᾶς Ἀφροδίτης, τῆς Ἑταιρείας Τζῶν. Ἀνεχωρήσαμεν πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐπῆλθμεν μετὰ μικρᾶς ταχύτητος τὸν ὠραῖον Βόσπορον, μετὰ τὰς καλλιθέατους καὶ μαγικὰς αὐτοῦ ἀκτὰς ἐκατέρωθεν καὶ ὁ Τάκης κατενθουσιασμένος ἐκ τῶν παραδόξων ἐκείνων τοπειῶν μοι ἔλεγεν :

— Ὅσον ὠραῖα καὶ ἐξάίσια εἶναι τὰ ἐξώθεν μέρη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοσούτον ἀηδῆ καὶ στενόχωρὰ εἶναι τὰ ἐσωτερικὰ οὗτης.

— Ναι, τὴν Κωνσταντινουπόλιν, τῷ εἶπον, πρέπει νὰ θυμάζῃ τις μόνον ἀπ' ἐξω καὶ ἀπολαμβάνει εὐχαρίστησιν, ἄλλως γάνει πολὺ.

Περὶ τὴν ἐβδόμην ἐπανήλθμεν εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν. Ἄνεμος ζωηρὸς καὶ σκότος βαθὺ μᾶς ὑπέδεχθη καὶ ἡ Ἀφροδίτη ὑπερῆφανως διασχίζουσα τὰ κύματά της γοργῶς προέβαιεν εἰς τὸ πέλαγος. Μετ' ὀλίγον τὸ φύχος καὶ ἡ ταλάνωσις τοῦ σκάφους μετ' ἠνάγκασε νὰ κατέλθω ἐντὸς τοῦ κοιτύου μετὰ τινος συνταξιδιώτου μας, ὅτε περὶ τὴν ἑνάτην ὥραν θελήσαντες νὰ κτακλιθῶμεν, μετ' ἐκπλήξεως δὲν παρετηροῦμεν τὸν Τάκην πλησίον μας, οὔτε ἐν τῇ κλίῃ του.

— Πάριερον ! τί ἐγένινεν, εἶπομεν ἀμφοτέροι καὶ ἀνελθόντες ἀμέσως ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος συζητοῦμενοι ἐπὶ τῶν πλειῶν καὶ τῶν σχολίων τοῦ πλοίου, ταλαντευομένου ζωηρῶς ὑπὸ τῶν κύματων καὶ τοῦ ἀνέμου, εὗρομεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς γεφύρας μετὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ περιμεμαζευμένον ἐν τινὶ γωνίᾳ, ἀπολαμβάνοντα δὲ μετ' εὐχαριστήσεως τῆς ζωηρᾶς ἐκείνης θαλασσοταραχῆς, προφυλαττόμενον ἐκ τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου καὶ παρακολουθούντα ἐκ τοῦ πλησίον τὴν κατὰ τὴν περιστασιν ταύτην ψυχολογικὴν κατάστασιν τοῦ κυβερνήτου μας.

— Ἐδῶ εἶσαι ; τῷ λέγω, δὲν ζαλιζέσαι, δὲν κρυώνεις, δὲν φοβεῖσαι ;

— Ἄπ' ἐναντίας, εὐχαριστοῦμαι, μᾶς λέγει, καὶ σὰς παρακαλῶ ἀφήσατέ με ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἔρχομαι.

— Τί ὠραῖα, ἡ Ἀφροδίτη μας παλαίει μετὰ τὸν Πλούτωνα, τῷ λέγει ὁ συνταξιδιώτης μας.

— Εἶναι ἐνθουσιασμένος ὅπου ταξιδεύει εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν, μᾶς λέγει τότε ὁ πλοίαρχος καὶ θέλει νὰ γίνῃ ναυτικός.

— Τὸ βλέπω ὅπου ἀντίχει καὶ ἄς γίνῃ, ἀλλὰ νὰ μᾶθῃ ἀκόμη γράμματα.

— Ἀμα διέλθῃ τὴν Β' τοῦ Γυμνασίου θὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν, μοι ἔλεγε πρὸ ὀλίγου.

— Ἄν θέλῃ ὁ Θεός.

Καὶ κατήλθμεν.

Τὴν νύκτα δὴν διήλθμεν οὕτω καὶ τὴν ἑπαύριον περὶ τῶν 10 ὥραν ἀφίχθημεν εἰς Πύργον, οὕτινος μετ' εὐχαριστήσεως εἶδον μετὰ ἐνός ἔτους ἀπουσίας, ὅτι ὁ λιμὴν, δὲ



Στιγμαὶ ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως

ἀνέλαθεν ἤδη ἡ Γαλλικὴ Ἑταιρεία Batignoles, μετ' ἧς πρόκειται νὰ συμβληθῇ καὶ ἡ ἡμετέρα Κυβέρνησις διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ σιδηροδρόμου Λαρίσσης, προβαίνει γοργῶς εἰς ἀποπεράτωσιν. Ὁραῖον ἔργον, μέλλον νὰ ὠφελήσῃ, ἐξωραΐση καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν μικρὰν καὶ σχεδὸν ἑλληνικὴν ταύτην πόλιν. Κατασκευάζεται ὑφ' ὄλους τοὺς ὄρους τῆς γεωτέρας μηχανικῆς, διὰ μεγάλων τεχνιτῶν ὀγκελίθων, δέκα

χιλιᾶδων ὀκαδῶν βάρους, ἐν πάσῃ στερεότητι καὶ κανονικῇ συμμετρῇ καὶ παραπλευρῶς αὐτοῦ μέλλει ν' ἀνεγερθῇ ἐν προσχωνωμένῃ πλατείᾳ ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τῆς πόλεως οὕτινος ἡ γραμμὴ Σοφίας Φιλίππουπόλεως καταλήγει ἐκεῖ. Ἐξήλθμεν ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐπιλοζενήθημεν ἐν τῷ ὠραίῳ παραλιακῷ ξενοδοχείῳ τῆς Πετροῦπόλεως τοῦ φίλου κ. Καρδαμύλη, ὅπερ ἔχει καλλιστὴν πρὸς τὸν λιμένα θεῖαν καὶ εἴτα

επισκεφθέντες τους ημετέρους φίλους και συνδρομητάς. Πλην γενική κατήφεια, απογοητεύσις και απελπισία εκυριεύει επί των καρδιών πάντων. Ο Πύργος οπισθοδρομεί, ο Πύργος πάσχει, ο Πύργος καταστρέφεται ακούεται πανταχούθεν. Πάντες ζημιούμεθα, πάντες απηλπίσθημεν, διότι η έσοδεία ένεκα της άνομβρίας κατεστράφη, κατά τα προηγούμενα δε έτη ύπείστημεν μεγάλας συμφοράς και ζημίας, σὰς λέγουσι πανταχούθεν. Στρέφωμεν τὰ βλέμματα πανταχούθεν και η αὐτή κατακαυγή επαναλαμβάνεται. Παραβάλλω δε προς σιγμην την ημετέραν θέσιν και την εύρισκω καλλιτέραν. «Κρίμα εις τον αγαπητόν μου Πύργον!» ειπον μετά λύπης.

- Καί διατί, αὐτή η κατάσταση ;
- Δέν έβριζε, δέν βρέχει, σὰς άπαντάσι. Νερὸ δέν υπάρχει και οὕτε χόρτον διά τὰ ζωα έγένεε. Φορὸν από την πείναν.
- Μόνον εἶω συμβαίνει τούτο ;
- Καί εις τὰ περιχώρα χειρότερα. Πάρα πάνω δε η αὐτή κατάσταση.
- Θεομηνία είναι αὐτή, ειπον, και η Κυβέρνησις ;
- ; ; οὐδὲ λόγος. (*Επεται συνέχεια)

ΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΟΥ

Έπρεπε, λέγει συγγραφεύς τις, οι νομοθέται και οι δικασται να μη ήσαν άθραυκοί, διά να δύνανται να εκτιμώσι τὰς ατέλειαις της φύσεως μας, χωρίς αυτοί να υπόκεινται εις αυτές. Καί ούτως, διά να άπονεύη ο Δικαστής εις έκαστον τὸ δικαίον του, άναπακρινόμενος εις τὰς βουλὰς του Θεοῦ, ὃν αντιπροσωπεύει επί της Γης, δέον να έχη ιδιότητας η προ- σόντα άνωτέρα του ανθρώπου. Έπειδή όμως τούτο είναι φυσικῶς αδύνατον και ο Δικαστής ανήκει εις την τάξιν των ανθρώπων, επιτραπητῶς να ειπωμεν τίς και πὼς πρέπει να ήναι ὁ δικαστής.

Ο δικαστής προκαλείται να δικάσῃ επί των πολυτιμωτέρων αντικειμένων των ἡμοίων τοι ήτοι περι της τιμῆς και της ιδιοκτησίας του, περι της ζωῆς η της ασφαλείας του. Διά να κρίνῃ ὅθεν ὀρθῶς και δικαίως περι τούτων πρέπει να γνωρίζῃ πρό πάντων η άγαπή την αλήθειαν προς κατανύσιν δε τούτου, ὄφειλε να έχη ὅψιν την αμετάβλητον ἀοχὴν, δέν πρέπει να ποιῆ τίς εις τούς ἄλλους ὅ, τι δέν θέλει να ποιῶσιν αὐτῶ. Ο δικαστής διο να ζῆ ἐν άραα τιμιότητι, ἀποφεύγων πάν ὅ, τι δύναται να χαρακτηρίσῃ αὐτόν, είτε ὡς άσωτον, είτε ὡς χαμερπῆ, να μη πράττῃ οὐδέν κακόν, να αισθάνηται τί ἔστι τιμῆ, και διά τῶν μυχῶν και κινήσεων αὐτῆς, ὡς και η περιουσία, είτε χρηματική, είτε κτηματική είνε· διότι ὁ άνθρωπος ὅστις δέν εἰσθάσῃ και δέν σίβεται τὰ του ἄλλου, δέν ἐπαρξεί και δέν πράττει πάν ὅ, τι η θρησκεία παραγγέλλει και η κοινωνία παρεδέχθη ὡς καλὸν και ἔναρτεον και ὅστις άσώτως ἔζησε και ζῆ, εις οὐδέν η εις ὄλιγον λογίζεσται την τιμὴν και ιδιοκτησίαν του ἄλλου.

Ο Δικαστής πρέπει να ήναι σοφός, δυνάμενος διά των γνώσεων του να κατανοῆ ποιόν είνε τὸ δικαίον και τὸ νόμιμον εις την ἀποκρίσιν δε των γνώσεων τούτων απαιτεῖται διη- νεκῆς μελέτη και κρίσις άμειψτος και να μη ἀσχολῆται εις περιττὰ και ἀνάξια εις τὸν προορισμόν του ἀλλὰ δέν ἀρκούσι ταῦτα· πρέπει να μὴ ήναι ὀκνηρός, ἀλλὰ να σπείδῃ εις την δικαίαν άπονομήν της δικαιοσύνης, ὡς πρώτιστον αὐ- του καθήκον, να ητοιμῶς πάντοτε και τάχιστα να ήναι ισχυρός τὸν νοῦν και την καρδίαν, διά να μὴ ἐπηρεάζεται υπό οὐδένος και ἰξ οὐδέναις αἰτίας, οὐδ' ὅπ' αὐτῶν των οικείων και συγγενῶν του, να μη παρασύρηται από τὰς υποσχέ- σεις και τὸ χρέμα, να ήναι τέλος άκμαπος εις τὰς παρα- κλήσεις, οὐδὲν πτωχεύσας, τὰς ἀπειλάς και τὸς τυχόν προβαλλόμενους κινδύνους. Να φοβῆται τὸν Θεόν, ἰξ ὄνομα-

τος του ὁποίου άπονεύει μεταξύ των ἡμοίων του την δικαιοσύνην. Να ήναι ἔχθρος της φιλαργυρίας· διὰτι προσφέρων δῶρον κίβ, διότι ἐφαρμάζει την καρδίαν ἐκείνου, ὅστις δέ- χεται.

Έκ της φιλαργυρίας πολλά προκύπτουσι κακά. διότι ὁ φιλάργυρος περι οὐδένος ἄλλου σκέπτεται ἐν ἡμέρα και νυκ- τὶ, εἰμὴ περι της αὐξήσεως της περιουσίας του και δι' ἀθε- μίτων ἀκόμη μέσων. Κατηγορούμενος υπό του πάθους τούτου ὁ άνθρωπος ἀποφεύγει να ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα της φι- λανθρωπίας. Ὅλαι αἱ ἐνέργειαι του και αἱ ἐπιθυμίαι του τείνουσι τότε προς σκοπὸν ἰδιωρελῆ, οὐδέν δε γινναίον και εὐγενές εχει.

Ὡς δικαστής, ὁ φιλάργυρος δύσκολον είνε να μη ἐπηρε- ασθῆ εις τὰς κρίσεις του υπό του κυριεύοντος αὐτόν πάθους. Ὁ δικαστής τέλος πρέπει να ήναι καθ' ὅλας τὰς ἀρετάς ἀνώτερος ἐκείνου, ὃν κρίνει.

Ἰδοῦ ἐν συνόψει ὁποῖος πρέπει να ήναι ὁ δικαστής και τί πρέπει να ἀποφεύγῃ ὅπως η άξιος της τιμῆς και του βαθ- μού, διά των ὁποίω τὸν περιβάλλει ὁ νόμος και η κοινωνία.

Α. Κ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Είνε νύξ. Η σελήνη ἐν μέσω ασπερώμεντος ούρανοῦ ρίπτει την ασθενῆ της ακτίνα ἐπὶ της γῆς και σελαγίζει τούς πρασί- νους του κοιμητηρίου θύμους, τούς λευκοὺς σταύρους και τὰ μνημεία, ἅτινα προσεξέχουσιν ἐν τῷ σκότει, ὀά τινα φαντά- σματα.

Έλα οντάδες πηγαλαμπιδων φαίνονται, ὅτε μὲν ὅτι σε δια- φεύγουσιν, ὅτε δε ὅτι σε ἀκολουθοῦσι· σὺ τρέμεις, αισθάνεσαι τὰ γόνατα κλονοῦμενα, πλησιάζεις εις ἐν δένδρον και ακούεις

Τί σκέπτεσαι οὕτως ἀπερροφημένος, ἄλαλε διαβάτα ; Διατί τείνεις τὰ ὦτα ;

Οὐδέμια φωνή, οὐδέμια κρυγῆ ἀνθρωπίνῃ διακόπτουσι την σιγὴν της νυκτός, την ἡρεμίαν των νεκρῶν !

Οἱ γρόλλοι υπό τὰ φυλλώματα των δένδρων επαναλαμβάνουσι τὸν μονότονον και συνεχῆ αὐτῶν σίγην, οἱ βάρταχοι ἐν τῷ βά-θει του τέλματος από σιγμῆς εις σιγμην κινώουσιν, αἱ δε θλιβεραὶ και θρηνώδεις κρυγαὶ της γλαυκῆς και του αἰγωλιού ακούονται μακρόθεν.

Τί σκέπτεσαι λοιπόν, ἄλαλε διαβάτα ; . . . Διατί, ὅταν η νύξ τανύῃ ἐπὶ της γῆς τὰ μέλανα πτερά της, σὺ προστρέχεις εις αὐτὸ τὸ άσυλον του θανάτου και βρέχεις την ὄψιν σου διά θερμῶν δακρύων. . . . Ἄθλια καρδιά ! . . . Ἡδῆ ἐννοῶ. Τὸ χεῖλός σου ἐπέφερεν ἐν ὄνομα γυναικός . . . «Μα- ρία» . . .

Έκείνη είνε νεκρά, μοι τὸ λέγει ὁ προφυλακτικὸς λυγμός σου, ὃ δὸσθημε ποιητά, ἀπέθανε καταλιπούσα σε μόνον, τεθλιμ- μένον και ἀποθεωρημένον εις ἐνα κῆρον, ὅστις δέν ἔχει πλέον θέλητρον διά σε ! Σὺ παρατηρεῖς τούς ἀπομακρυσμένους ἐκεί- νους τάφους, ὡθεὶς τὸ βλέμμα σου περαιτέρω, και καθ' ὅσον τὰ σκότη κρύπτουσιν ἐκείνην, την πρὸς σε προσφίλῃ . . . , όμως την βλέπεις . . . την φαντάζεσαι . . . ἐκεῖ ἐν τῇ μικρῇ γω- νία . . . ἀκριβῶς ἐν ἐκείνῃ τῇ μικρῇ γωνία, ἔνθα την πρώϊαν διέσπειρες ἄνθη ἐκεῖ . . . ἐν αὐτῇ τῇ ἐγκαταλειμμένῃ παρ- ὄλων γωνία καθυέδει η Μαρία σου, η κόρη της καρδίας σου, η κλαυθμηρὰ ἰτέα ἐπισιχάζει τὸν δύσστηνον τύμον, και τὰ πτηνά της ἡμέρας διέρχονται ἐκείθεν ἰσοροποῦντα ἐπὶ των πτερόγυτων και άδοντα ἠδέως.

Ταλαίπωρος, κεκμηκὸς από τὰς νυκτερινὰς ἀγρυπνίας και τὸν πόνον της ψυχῆς, σὺ διέρχεσαι τὸν βίον ὀφίων τὸν εαυ- τόν σου να κυριεύηται από τὰς θλιβεράς σκέψεις, τὸ χεῖλός σου, ὡ ποιητά, δέν μειδιᾷ πλέον ἠδέως, η ὄψις σου είνε λευκή και άσκαρος, τὸ σῶμά σου ἐπίκυρτον. Η λύρα σου λησιμονηθεῖσα, σιγᾷ από τίνος. Οὐδεὶς φίλος συντρέχει η' ἀνακουφιστῆ τὰ πάθη σου !

Σὺ αναμένεις τὸν θάνατον ! Ἄλλ' ἐν-μαζ των νυκτῶν τούτων, ἐκείνη θὰ προστρέξῃ εις την δειλιάν σου, θὰ σε συλλάβῃ μέσω των ὀνύχων της και θὰ κέσῃ ἐξηντηγμένος και τετελειωμένος εις τούς κόδας της κλαυθμηρᾶς ἰτέας, ὅστε να μη επαναγερεθῆς πλέον.

Και τότε ἐκεῖ ἄνω, ἐν τῷ κυανῷ του περιποθήτου ἐκείνου Ούρανοῦ, ἐν μέσω των τερπνῶν ασμάτων των Ἄγγέλων του ἔρωτος; θὰ συνενωθῆς μετά της προσφιλοῦς κόρης, ἥτις ἐλκύ- σουσά σε πρὸς τὸν κῆλον της με ούρανόιον τι μειδίαμα, διακεχυ- μένον ἐν τῷ προσώπῳ της, θὰ σοι εἴπῃ: «Ἐλθέ, περιλημμένε μοι φαλμῶδε ! Ὁ Θεὸς σε εἰσέκρουσεν ! . . .

(Έκ του Ἰταλικού.)

Έν Μελίτη

Ο. Ι. Κ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Πετὰ οιστρώδης η ψυχῆ θαυμάζουσα την φύσιν τὸ φύλλωμα τὸ χλοερὸν, τὰ ἄνθη, τούς ἀστέρας, την ἐν πορφύρα στίλβουσαν ἄνατολὴν και δύσιν, τὰ χρώματα του λυκαυγούς, τὰ κάλλη της ἑσπέρας Την ἁρμονίαν του παντός ὁπότεν ἀκροῖται, εις τὰς ἀγκάλας της νυκτός ἐνῶ η γῆ κοιμάται, την ἀπαράμιλλον μολπὴν της λάλου ἀηδόνος, του κύματος τὸν μηκηθμόν, την λύσαν του τυφῶνος.

Ὡ Φύσις, ἦν ἐλάτρευσα μικρὸν παιδίον εἶ, ὡ Φύσις, μήτηρ των καλῶν και των κακῶν ἐπίσης, του πλάστου ἔργον ὑψηλόν, των ποιητῶν μελέτη, τὸ μέγα σου και φοβερόν μουστήριον θὰ λύσης ; Ὡ δυνηθῆ ὁ ἄνθρωπος ποτὲ να ἐννοήσῃ, τὰ τόσα σου μυστήρια και εὐτυχῆς να λήσῃ ; Ὡ δυνηθῆ ; Ὅμοιο ποτὲ παρέρχονται οἱ χρόνοι, πλὴν σε βαθύ μυστήριον αἰθὰ σαδανώνη

Γεώργιος Κ. Παγανίλης

ΓΛΥΚΟΣ ΚΑ'ΥΜΟΣ

<p>I Αχιδα ἠλιου ἄγῆ, φωτοβόλος ὀνείρου μαγεῖα, λεφλη χρυσῆ, ὀλόλευκο κρῖνον, πνοὴ μυροβόλος της νεότης μου ἦσον' ἀγάπη μου Σὺ</p>	<p>III Γλυκὰ ἐπενοῦσαν' της νεότης τὰ μακρὰν μας η θλίψεις, οἱ σπὸν' οἱ και- [μοὶ τὸ δνεφο κ'εἶνο 'ποδῶσα αἰώνια πλὴν εἰς' ἑτερωμένη τὸ πῆρε σιγμῆ [σωπεία Και πένθιμος τῶρα σκίψς με νυκλούσιν του στήθους μου ὀδύνη η θεία πνοὴ τὰ δνερα φεύγουσιν, τὰ χρόνια περνοῦσιν και αδύνον ἀγάλια την μαύρη ζωῆ.</p>
--	--

Ναύκλιον 1898

Μήτσος Παλασπούρου

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΩΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Ὡς τὸ θαυμασιώτερον θεωρεῖται τὸ τηλετροσκοπίον του Ἐδίσσον, η ἀνακάλυψις ἐκείνη διά της ὁποίας θὰ δύναται τίς οὐχὶ μόνον να διελθῆ με πρόσωπόν τι ἐξ ὅλας δήποτε ἀπεστάσεως, ἀλλὰ και να τὸ βλέπῃ ἐνωπίον του και να βλέ- πηται παρ' αὐτοῦ με ὅλας τὰς κινήσεις.

Ἐτερον θαυμάσιον εἶσται η 2000 μ. βάθους ὀπη ἐν τῇ γῆ ἐν τῇ ὁποία θὰ δύναται τίς να εἰσέρχεται διά μηχανήμα-τος, η γιγαντιαία αἰώρα ἥτις θὰ βασιζῆται εις τὸν πύργον του Ἄϊφελ και εις ἕτερον ἰσομεγέθη πύργον. Τὸ ἐπὶ ἀερε- στάτου ζενοδοχοῖον, ἦτοι χώρος ὅστις θὰ ὑψούται υπό 6 γι- γαντιαίων ἀεροστάτων εις τὸν αἶρα μέχρι 1000 ποδῶν ὕ- φους και θὰ περιλαμβάνῃ 400 άτομα, ἅτινα ἐπὶ ἡμίσειαν

ὄραν θὰ δύνανται να διασκεδάζωσι και τρωγοπίνωσιν εις τὰ ὄψη.

Ἄλλ' ὡς τὸ θαυμασιώτατον και ἐκπληκτικώτατον μνη- μο εἶσι ὁ ἐφευρέτης αὐτοῦ Καρρὼν την αἰφνιδίαν πτώσιν ἐξ ὕψους 1000 ποδῶν χωρίς να βλαφθῆ τις ποσὸς ἄνω εἰ- δικῶς κατεσκευασμένης δεξαμενῆς ὕδατος ὑψούται εις ὕψος 1000 ποδῶν τόσον σιθροῦν κατασκευῆς Ἄϊφελ. Εἰς τὸ ἄνω μέρος του τόξου εὐρίσκειται σύστημα ἀγκίστρων. Κάτω ἐκ της ὑδροδεξαμενῆς ἔξχει χωρὸς θωρακικὸς 20 ποδῶν ὕψους φέρων και χονδροτάτας, ἀλλὰ διαφανεῖς ὀλους και παράθυρα. Εἰς τὸν χωρὸν τούτων εἰσέρχονται 10—16 άτομα. Ἡ θύρα κλείεται ἐρηπτικῶς και ὁ χωρὸς ὑψούται δι' ἀλύ- σεων τῆ βοηθεῖα ἀτμομηχανῆς, εις ὕψος 1000 ποδῶν. Κατὰ την ὕψωσιν βλέπει τις ὅτι ὁ χωρὸς πρὸς τὰ κάτω λαμβάνει σχῆμα βλήματος τηλεβόλου ἀπολήγον εις αἰχμὴν 25 ποδῶν ὕψους. Ὅταν φθάσῃ εις τὸ μέγα ἐκείνο ὕψος συλλαμβάνεται υπό των ἀγκίστρων, εἶτα δι' αἰρηθίας κινήσεως ἐλευθε- ροῦται τούτων και των ἀλύσεων και πίπτει, μετά ὀλονέν αἰζανούσης ταχύτητος ἐντός 3 1/2 δευτερολεπτῶν εις την γῆν, ὅπου χάρις εις την διασκευὴν της ὑδροδεξαμενῆς δέν καταθραύεται. Ἀπεναντίας η πτώσις επιτυγχάνει, η θύρα ἀνοίγεται και οἱ ἐπιβάται ἐξέρχονται ἄθικτοι. Τούτο είναι τὸ σχέδιον του Καρρῶν, ἀγνοεῖται ὅμως ἂν θὰ τὸ διχθῆ η ἐπιτροπῆ της Ἐκθέσεως.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Η θέρμανσις των πόλεων διά κεντρικῶν σταθμῶν.

Πολλὰ πόλεις της Ἀμερικῆς, μεταξύ των ὁποίω και αἱ Σπερί- γιελδ, Διέβερ, Δεντραῦ, κλπ. . . ἔχουσι κεντρικοὺς σταθμοὺς ατμοῦ, ὁποῦν αἱ οικίαι ἄρδεύουσι θερμότητα. Ὅμοια ἔγκαταστάσις γίνε- ται εις Ἀρισβούργον της Πανσυλβανίας.

Ὁ αἰθὴς παράγεται υπό σειρὰς λεβήτων κυλινδρικών, οἵτινες 8 τὸν ἀριθμόν, ἀντιπροσωπεύουσι δύναμιν ἄτμοῦ 1,200 ἵππων. Ἡ διανομή γίνεται εις τούς συνδρομητῶς δι' ὕπογειων σωλήνων, διαμέ- τρου, 7, 5, και 30 ἑκατοστομέτρων ἐπὶ ἀποστάσεως 4, 800 μέτρων. Οἱ σωλήνες είναι τοποθετημένοι εις βάθος 1 μέτρον και 50 και εἶναι προφυλαγμένοι διά δικλῶδ ἄλλεματας ἄμάντου και χάρτου, και υπό ἔξλου ἑξωτερικῶς ἀφίοντος ἐλευθερον ἐν μέρος 2, 5, ἑκατοστομέ- τρων. Ἡ ποσότης του ατμοῦ μετράται διά μηχανήματος ὡς τὸ του αερίφωτος.

Τὸ ὕδωρ τὸ παραγόμενον ἐκ της φύσεως του ατμοῦ, συσσωρεύεται ὅπως μεταχειρισθῆ και πάλιν. Οἱ Συνδρομηταὶ δύνανται να κάμωσι χρεῖσιν του ατμοῦ από του πρώτου ψυχῶς του χειμῶνος μέτρον του Μαΐου Κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον ἀνῆλθεν η ποσότης εις τὸ μέ- γιστον αὐτῆς και κατά τὰ γυμνάσματα του 1897—98.

Λέγουσιν ὅτι η συγκοινωνία των θερμαινομένων οὕτω κτιρίων, γί- νεται διά 255 ἑκατομμυρίων μέτρων σωλήνων.

Η εορτὴ του Πάσχα.

Γίνεται σκίψις, ὅπως ὀρθῶσιν αἱ ἡμέραι κατά τὰς ὁποίας δέον να ἐορτάζηται τὸ Πάσχα, ἐπειδὴ ὡς γνωστὸν τὰρα είναι μικρὸν τι διάστημα μεταξύ του ὁποῖου συμβαίνει η μεγάλη αὐτῆ εορτῆ, ἦτοι μεταξύ της 22 Μαρτίου και 25 Ἀπριλίου.

Από της ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, κατά τὸ 325, τὸ Πάσχα ἐπρέπε τακτικὰ να ἐορτάζηται την 14ην ἡμέραν από της ἀρχῆς της ἀνοι- κείας, ἦτοι κατά την 21 Μαρτίου.

Ὁ ἐν Βιέννῃ καθηγητῆς Φάϊστερ, ὁ κ. Τονδίνι και οἱ ἀστρο- νόμοι του Βατικανῶν προτεινοῦσιν ὅπως από του 1900 ἐορτάζηται κατὰ την Τρίτην Κυριακὴν από της ἀνοίξεως, ὀύτως η μεγάλη αὐτῆ εορτῆ, ἥτις κανονίσει ὅλας τὰς κινήσεις εορτῆς, ποὺ περισσότερας των ἀκινήτων, θὰ πίπτῃ μεταξύ της 4ης, και 11ης, Ἀπριλίου και οὕτως θὰ δύναται ἀκόπως να ὀρθῆ.

Περὶ χρήσεως του ελαίου κατά της τρικυμίας.

Οἱ Ἀρχαῖοι ἐγνώριζον, ὅτι τὸ ἔλαιον ἐπιχυνόμενον ἐν ὄρῃ τρικυ- μίας ἐπὶ της θάλασσης κατευνάει την τρικυμίαν. Τούτο βεβαιῶται και ὁ Πλάινος. Οἱ μεταγενέστεροι θεώρουν τούτο μυθῶδες. Ἄλλ' ὁ μέγας και σοφὸς Φραγκλῖνος ἐποίησε πειράματα καὶ ἐβεβαίωθῃ περι τού- του. Ἐν τινι δ' ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν Βροουρβῆρον, λέγεται ὅτι, διά να πύσῃ ἐντελῶς η τρικυμία δέον να γυθῆ ἔλαιον ἐκεῖ ὀδόνε ἀρ- χίζει αὐτῆ. Ἐπίσης ὁ ἴδιος παρέχει την ἐξηγησιν του φαινομένου τούτου. Τὸ ἔλαιον, λέγει, δέν ἐνοῦσται οὕτε συνεχεται μετά του ὕδα- τος ἀλλ' ἀπλῶς ἐφάπτεται αὐτοῦ και ἀποκτελεῖ στρώμα ὀμαλοτάτης ἐπιφανείας. Ὁ ἀνεμὸς, ὀπέρχοντος του στρώματος τούτου, δέν ἐφά-

πεται τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τῆς τοῦ ἐλαίου, ἥτις οὐσα γλοιώδης ἀφίνει τὸν ἀνεμὸν νὰ διέρχεται ὑπεράνω αὐτῆς γλιστρῶντα καὶ οὐδὲν ταρασσόντα τὸ ὑποκείμενον ὕδωρ.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγένοντο δοκιμαίαι ἐν Νέα Ἰόρκῃ περὶ τοῦ θε-
ματος τούτου καὶ ὁπωσδήποτε ἐπέτυχον, πολλοὶ δὲ πλοίαρχοι οὐ
μόνον ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἀσχολοῦνται εἰς τοῦτο. Ὁ
Ναύαρχος Κλουὶν πρὸ δέκα ἐτῶν ὑπέβλεν ἐκθεσίαν ἐνώπιον τῆς Ἀκα-
δημίας τῶν ἐπιστημῶν τῆς Γαλλίας ἐν ἣ βεβαίῳ περὶ τοῦ αἰσίου
αποτελέσματος τῆς ἐκχύσεως ἐλαίου περὶ τὸ πλοῖον πρὸς ἀποφυγὴν
προσβολῆς ἐκ τῶν κυμάτων.

Ἐλαίον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ὥσπερ πλοίου»

Περὶ τὸ πλοῖον τίθενται ἀγγεῖα ἐξ ὧν ῥεῖ κατ' ὀλίγον τὸ ἐλαίον
ἐν ὥρᾳ τρικυμίας· οὕτω περὶ τὸ πλοῖον γίνεται στέφανος ἐξ ἐλαίου,
ὅστις πρᾶναι ἀμέσως τὰ κύματα, τὰ ἐρχόμενα κατὰ τοῦ πλοίου.

Περίεργα φαινόμενα ἐπὶ τῶν ζῴων.

Ἡ ἐχίδνα, ἕως (ὀχιά) γεννᾷ τὰ τέκνα τῆς, ὡς τὰ μαστοφόρα, τὰ
ὅποια κατόπιν ἐμφωλεύουσιν ἐντὸς τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς, εἰσερχό-
μενα διὰ τοῦ στόματός τῆς.

Ἡ θηλεία ἀρκίς ὅταν μέλλῃ νὰ γεννήσῃ τὰ ὠὰ τῆς σκάπτει λάκ-
κον, εἰσερχεται εἰς αὐτὸν καὶ ἀφίνει ἐκτὸς τὴν κεφαλὴν τῆς, τὴν
ὅποιαν κόπτει τὸ ἄρρεν. Οὕτως ἡ μήτηρ θυσιάζεται διὰ τὰ τέκνα
τῆς.

Ὁ Σκίουρος (νυφίτσα) εἶναι ἐχθρὸς τῇ ἐχίδνῃ, ὅταν συναντᾷ
αὐτὴν κρυπνεται, λεπτύνεται, ἡ δὲ ἐχίδνα ὁρῶσα τὸν σκίουρον συ-
στέλλεται καὶ μεγάλως ἀνοίγει τὸ στόμα τῆς, τότε οὗτος εἰσπηδᾷ
ἐντὸς αὐτοῦ εἰσερχεται καὶ ἐξέρχεται διασχίζων τὴν κοιλίαν καὶ
οὕτως φονεύει αὐτὴν.

Τοῦ Καρκίνου, κοπτόμενοι οἱ πόδες, ἀναβλαστάνουσιν. Ἐν Ἰσπα-
νίᾳ ὁρῶνται πολὺ τὸν ζῶον τῶν ποδῶν τοῦ καρκίνου, τοὺς ὅποιους
ὠμούς συντρέβουσιν ἐν ἰδίῳ, μινύουσιν μετὰ ὕδατος, στραγγίζουσι
καὶ τὸν ζῶον τούτων πίνουσιν. Ὑπάρχουσι καταστήματα, ἐνθα
διατηροῦσι πολλοὺς καρκίνους πρὸς πώλησιν τῶν ποδῶν τῶν. Ἄλ-
ληλοδιαδόχως κόπτουσι τοὺς πόδας, πωλοῦσιν αὐτοὺς καὶ ἀφίνουσι
τὸ σῶμα τοῦ καρκίνου, ὅπερ διατηρεῖται ζῶν καὶ αὐτὸς βλαστάνουσι
νέοι πόδες.

Ὁ Καρκίνος ὁρῶνται πρὸς βρῶσιν τοὺς ὄφεις καὶ τοὺς σκορπιούς.
Ὅταν φάγῃ ἐκ τούτων σπυδαίει καὶ τρώγει σάκχον (ζοχόν) καὶ φον-
εύει τὰ δηλητηριώδη ζῶα. Ἐὰν δὲ δὲν εὐρίσκη σάκχον τότε ἀμέσως
ἀποθνήσκει.

Τοῦ κοιλίου ἡ κεφαλὴ κοπεῖσα διὰ ψαλίδος μετὰ τινὰς ἡμέρας
ἀναβλαστάνει.

Ἄλλὰ καὶ τῶν φυτῶν ἡ βλάστησις καταστρέφει τὴν μητέρα αὐτῶν
δηλ. τὸν σπόρον. Ὁ κόκκος τοῦ αἴτου ἵνα βλαστήσῃ καταστρέφεται,
τ' αὐτὸ γίνεται καὶ διὰ τοὺς σπόρους παντὸς φυτοῦ, δένδρου, λαχά-
νου, χόρτου.

Γιαγκίς.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἡ πλύσις μεταξίνων μανδηλίων γίνεται κατὰ
καλῆτερον τρόπον μετ' ὕδωρ γεωμήλων. Πρὸς τὸν σκοπὸν
τούτον τρίβωμεν ἐντὸς λεκάνης περιεχομένης καθαρὸν ὕδωρ
ὀλίγα γεωμήλα, τὰ ὅποια ἀφίνομεν νὰ μουσκεύωσιν ἐπὶ
μίαν ὥραν. Κατόπιν περνῶμεν τὸ ἀμυλοῦχον τούτο ὕδωρ
διὰ τινος λινοῦ ὑφάσματος. Τὰ οὕτω πλυνόμενα μεταξίνα
μανδήλια οὐ μόνον καθίστανται ἐντελῶς καθαρὰ, ἀλλὰ προσ-
λαμβάνουσι καὶ τὴν προτέραν αὐτῶν ὄσιν.

Κυρτωμένα μικρὰ ξύλινα σάνιδες προτ-
λαμβάνουσι πάλιν τὸ πρότερον αὐτῶν σχῆμα, ὅταν ἐπὶ μίαν
ὁλόκληρον ἡμέραν θέσωμεν ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν αὐ-
τῶν ὑγρὰ τεμάχια ὑφάσματος.

Ἄνεξιπλὸς μελάνη ἀνευ νιτρικοῦ ἀργύρου.

10 γραμ. μέλανος ἀνιλίνης ἀναμιγνύονται μετὰ 200 γραμ-
οἰνοπνεύματος καὶ 15 γραμ. καπνίζοντος ὑδροχλωρικοῦ
ὄξους εἰς ταῦτα προστίθεται διάλυμα 15—20 γραμ. ἀρα-
βικοῦ κόμμου εἰς 800—1000 γραμ. ὕδατος καὶ ἀφίνεται
τὸ ὅλον ἐπὶ 15 ἡμέρας. Οὕτω λαμβάνομεν μελάνην μὴ προσ-
βάλλουσαν σχεδὸν τὰς γραφίδας. Ὅταν πρόκειται νὰ μετα-
χειρισθῶμεν πρὸς γραφὴν ἐπὶ ξύλου, μετάλλου ἢ δέρματος,
ἀντικαθίσταμεν τὸ διάλυμα τοῦ κόμμου διὰ διαλύματος

γομμαλάκας (15 γραμ. γομμαλάκας εἰς 800 γραμ. οἰνο-
πνεύματος)

Καταπολέμησις τῆς ναυτίας. Ἀποτελεσματικὴ
καταπολέμησις τῆς ναυτίας, τῆς ὀχληρᾶς ταύτης ἀλλ' οὐχὶ
ἐπικινδύνου συνοδοῦ τῶν θαλασσιῶν ταξιδιῶν, δὲν καταρ-
θώθῃ εἰσέτι, τὰ δὲ συνιστώμενα μέσα εἶνε συνήθως ἀνεπι-
τυχῆ. Διὰ τοῦτο ὑπ' ἐκείνων, ὅστινες εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ
ταξιδεύωσι διὰ θαλάσσης χαιρετίζεται εὐχαρίστως ἡ ὑπὸ
τοῦ Φρίγερ περιγραφομένη μέθοδος. Οὗτος βραχίζεται ἐπὶ τῆς
θεωρίας τοῦ Ἐψαντ, τῆς λεγομένης χρωμογραφίας ἐκτελου-
μένης διὰ συσκευῶν διὰ τῶν ὁποίων ἡ θλίψις καὶ ἀντίθλιψις
εἰς τὰ αἱματοχόρα ἀγγεῖα, ἡ ἀναπνοὴ καὶ ὁ σφιγμὸς με-
τροῦνται αὐτομάτως, ταχέως καὶ ἀσφαλῶς. Διὰ τῶν συ-
σκευῶν τούτων δοκιμάζει ὁ Ἐψαντ ποῖαν ἐπιρροὴν ἔχουσι τὰ
χρώματα ἐπὶ τῆς μεγαλειτέρας ἢ μικροτέρας συναθροίσεως
τοῦ αἵματος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ περίεργον
ἔργον καὶ νέον συμπέρασμα, ὅτι τὸ πορτοκαλόχρουν καὶ ἰδίως
τὸ ἐρυθρὸν πληροῦσι τὸν ἐγκεφάλον δι' αἵματος ἐνῶ τὸ ἰώ-
δες καὶ πράσινον ἐπιφέρουσι τὸ ἀντίθετον, τὸ δὲ κυανὸν καὶ
κίτρινον φέρονται εὐδαιμόνως. Ἐπειδὴ ἡ θαλασσία νόσος κατὰ
τὴν γνώμην τοῦ ἱερυνητοῦ ἔχει βᾶσιν τὴν ἀναιμίαν ἐν τῷ
ἐγκεφάλῳ πιστεύει, ὅτι ἡ πάθησις δὲν θὰ ἐπέλθῃ ἢ θὰ περι-
ορισθῇ, ἐν ὃ ταξιδιωτῆς μὲν εἰσέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον ἐφορία-
σθῇ μετ' ἐρυθρὰς διόπτρας λαμβάνων καὶ ἐσωτερικῶς καλομέ-
λανα, ἀρκεῖ διὰ μέσου τῆς διόπτρας ταύτης νὰ παρατηρῇ
εἰς σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ ὀρίζοντος, ἀσκαρδάμυκτι καὶ
οὕτω θὰ πολυμήσῃ τὴν ἀναιμίαν τοῦ ἐγκεφάλου ὥστε νὰ
παύσῃ ἡ νόσος καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΚΗΔΕΙΑ

Εἰς Ἄγγλος ἰδιότροπος καὶ ἐκκεντρικὸς ὀνόματι Οὐίλλιαμ
Χάιγες, ὁ ὁποῖος ζῶν ἐτ' ἐξέπληξε τοὺς συμπολίτας του διὰ
διαφόρων παραδοξοτήτων, ἠθέλησε καὶ ἀποθνήσκων ν' ἀφήσῃ
μνήμην ἀλησμόνητον.

Εἰς τὴν διαθήκην τὴν ὅποιαν ἀφήκε, μεταξὺ ἄλλων διέ-
ταξε καὶ τὰ τῆς κηδείας του κατ' εὐθυμότατον τρόπον.

Ἐσκέφη, ὅτι εἶναι ἀνόητον ἔθιμον ν' ἀναγκάζῃ τις τὸν
κόσμον, ὁ ὁποῖος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὀλίγον λυπεῖται διὰ τὸν
θάνατόν σας, νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν κηδείαν σας, φέρων πέν-
θος καὶ ἔχων κτηφῆς τὸ πρόσωπον!

Ἐξίωσε λοιπὸν ἐν τῇ διαθήκῃ του, ὅπως ἡ κηδεία του, ἐκ
δικαίτητος ἀντιθέτως πρὸς τὰ συνήθως γεγόμενα, τελεσθῇ
μεθ' ὄλης τῆς δυνατῆς εὐθυμίας καὶ παιδιότητος. Ἦτοι:

Ἦθέλησε νὰ τὸν ἐνταφιάσουν ὄχι εἰς τὸ νεκροταφεῖον,
ἀλλ' εἰς τὸν κήπον του.

Διέταξεν, ὅπως ὅλα τὰ δένδρα τοῦ κήπου στολισθοῦν μετ'
ποικιλοχρῶμους ταινίας, ὅπως ὑπὸ τινὰ μεγαλοπρεπῆ σκι-
άδα ἐγείρουσι κομψὴν ἐξέδραν διὰ τὴν μουσικὴν, καὶ ὅπως
προσκαλέσων, ὡς εἰς ἄλλο συμπόσιον Βαλτάσαρ, ὄλους τοὺς
εἰς τὴν εὐθυμον κηδείαν του παρευρεθησομένους εἰς συμπόσιον
εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐθυσιάζοντο πέντε βόδες, εἴκοσιν ἄμνοι, δέκα
χίτροι καὶ μέγας ἀριθμὸς ὀρνίθων, καὶ ὅτι τέλος, μετὰ τὸ δεῖ-
πνον πάντες οἱ κεκλημένοι θὰ ἐχόρευον μέχρι τῆς αὐγῆς ὑπὸ
τοὺς πρασίνοισι καὶ ὀροσολούστοις θόλους τοῦ πάρκου του.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι αἱ τελευταῖαι θελήσεις τοῦ
Οὐίλλιαμ ἐξετελέσθησαν κατὰ γράμμα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του,
ἀπειλουμένου ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει νὰ χάσῃ ὄλην τὴν δι'
αὐτὸν διατεθεισάν κληρονομίαν.

Δύο χιλιάδες λοιπὸν προσώπων ἔφαγον καὶ ἔπιον, ἐχό-
ρευσαν καὶ διεσκέδασαν μέχρι πρωῆας παρὰ τὸν νεοσκαφῆ τά-
φον τοῦ ἐκκεντρικωτάτου τούτου Ἀγγλοῦ, ἐν ἐπὶ πολὺ θὰ
ἐθυμοῦνται βεβαίως εἰς τὸ Οὐάιτ-Ουκ τῆς Ἰνδιάνας, ὅπου
καὶ ἀπέθανε.